

תלמודאי, דאמרי: "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו", שבקי...". הרי מוכח שני דברים: א. חזרה על כל לימודו תוך שלושים יום. ב. עליו נאמר: "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו".
ונראה לומר שהגר"א ומחבר השו"ע ועוד גדולים שנהגו לחזור כל שלושים יום על כל התורה, למדו זאת מהגמרא במסכת תמורה דף (טז.), שם מובא רב יהודה הנ"ל שאומר כך: "שלושת אלפים הלכות נשתכחו בימי אבלו של משה... במתניתא תנא אלף ושבע מאות ק"ו גזרה שוה ודקדוקי סופרים נשתכחו בימי אבלו של משה, ואמר רבי אבהו: ואעפ"כ החזירן עותניאל בן קנז מתוך פילפולו, שנאמר: "וילכדה עותניאל לקרית ספר", ומאי קרית ספר - הלכות (עיין רש"י שם).
והנה ימי אבלו של משה היו שלושים יום, ואומר העיין יעקב וז"ל: "ושלושים יום שהיה ימי בכי אבלו של משה, נשתכח מהם בכל יום מאה הלכות שהם יחד שלושת אלפים" עכ"ל. הנה מדויק בדבריו שכל שלושים יום לא חזרו על לימודם, כי היו עסוקים בבכי, והם כאבלים שאסורים בלימוד תורה כמו בא ביו"ד סימן שפ"ד. ועל-כן, כל יום שכחו את מה שלמדו לפני שלושים יום, וכך תוך שלושים יום שכחו הכל.

ועל פי מה דאיתא דעותניאל החזירן בפילפולו, אפשר לתרץ את שני הגירסאות בגמרא, שהרי רב יהודה אמר שלושת אלפים ואילו במתניתא תנא: אלף ושבע מאות, ורמזו לנו כאן רמז גדול. שהרי כשהחזירן בפילפולו, נקרא "קרית ספר" והיינו הלכות - רמז לשו"ע שכתב הר"י קארו - שיש בו אלף ושבע מאות וחמש סימנים. ואילו עצם הפילפול היא התלמוד שהוא כשלושת אלפים דפים (ודוק ותשכח!). ולא פליגי; רב יהודה התייחס לשכחת שלושת אלפים סוגיות הלכתיות, כנגד שלושת אלפים דפים של הגמרא. ואילו מחבר השו"ע צימצם אותם לכדי אלף ושבע מאות סימנים, הלכות בלא טעמיהם.

והנה בעיין יעקב כתב ששכחו כל יום מאה הלכות, כי למדו וחזרו כל יום על מאה הלכות, וכמו שכותב שם וז"ל: "שלושת אלפים - אפשר דמכוין למספר הזה, לפי שאין להקב"ה בעולם אלא ד' אמות של הלכה, וכל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן עוה"ב ולא נתפרש כמה הלכות ישנה בכל יום, ואפשר שיחזור בכל יום מאה, וכמו שחייב אדם לברך כל יום מאה ברכות, דכתיב "מה ד' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה", אל תקרי מה אלא מאה. והוא הדין לענין לימוד הלכות, מאה בכל יום [ונראה כנ"ל דיש חכם ויש חסיד, וזהו "מה... כי אם ליראה... ולאבהה". שהמתפלל הוא בחינת יראה כעבד לפני רבו והוא החסיד, וזה אומר מאה ברכות, ואילו ההלכה הוא שייך לחכם הלומד והוא כבן לפני רבו והוא בחי' אהבה והוא צריך מאה הלכות בכל יום. וזהו שאנו מתפללים "השיבנו אבינו לתורתך וקרבתנו מלכנו לעבודתך" כי אבינו - שאנו בניו, שייך לתורה. ומלכנו - שאנו עבדיו, שייך לתפילה בחי' עבודה. וזהו שאנו מתפללים בעשרת ימי תשובה ובתעניות "אבינו מלכנו", רומזים לו שהוא אבינו מצד חכמים והוא מלכנו מצד חסידים].

ועתה מובן מה שמסופר על הגר"א "שחזר כל יום על תלמוד בבלי מאה דפים ביום, לבד שיעורים בנגלה ובנסתר". ולפי זה מובן שהגר"א חזר על תלמוד בבלי שכולל הלכה וטעמה, ואילו מחבר השו"ע צימצם הכל להלכות בלא טעמים והם אלף ושבע מאות, והיינו לימוד 60 סימנים בשו"ע כל יום. ומכל הנ"ל נלמד כמה חשוב שיחזור כל תלמיד על כל התורה כולה כל ימי חייו, אחת לשלושים יום. וכיוון שזה בלתי אפשרי לרוב התלמידים, לכן יש למצוא תחבולה להשיג היעד, והוא שעשינו בספר זה, שיוכל לחזור כל שלושים יום - בכל יום שעה אחת בלבד, ובזה יוכל מידי שלושים יום